

De vrijheid omarmt ze als een teruggevonden vriend. Jill hangt lekker achterover in het zadel van haar Harley Davidson en rijdt met een rustig gangetje door het glooiende landschap van Zuid-Engeland. Als ze weer een nieuw dal in duikt, krijgt ze de neiging om keihard 'Jihaa!' te roepen. Het idee dat ze elke afslag kan kiezen die in haar opkomt, geeft haar het gevoel dat ze kan vliegen. Luid zingt ze het ene liedje na het andere en knikt het ritme met haar hoofd.

Wat heerlijk dat ze eindelijk onderweg is en haar vader naar huis kan brengen. Verder wil ze nog niet denken. Er is te veel onduidelijk. Het gewicht van de urn in haar rugzak is prettig. Geen zware last, maar een doel. De vragen die als onrustige bijen om haar heen zoemen, gaat ze de komende tijd een voor een de nek om draaien.

Ha, een pub! Haar maag rommelt. Ze parkeert haar motor onder het uithangbord dat knarsend heen en weer schommelt in de zachte wind. Op het bord prijkt een prachtig witte vogel. BLACK SWAN. Jill schudt lachend haar hoofd en stapt naar binnen. Aan een enorme bar bungelen grote bierpullen die er bijna om smeken gevuld te worden. Ze houdt zich in en bestelt een kop thee bij haar lunch.

Na een vriendelijk knikje naar de waard, schuift ze aan een tafel en zet de rugzak naast zich neer. De open haard verspreidt zo'n heerlijke warmte dat haar leren jack naar de stoelleuning verhuist. De huiselijkheid dringt haar lichaam binnen. Ze stroopt haar mouwen op en streelt over de tattoos die ze nog maar een paar weken geleden zelf heeft gezet. De boom op haar onderarm en verder naar boven de allereerste tattoo die ze bij haar vader had geplaatst.

Nu prijkt die als kopie op haar eigen lichaam. Om niet te vergeten. Alsof ze ooit zou kunnen.

Jill pakt het stapeltje jeugdfoto's uit haar rugzak. Ze had ze thuis wel willen bestuderen, direct nadat ze die ontdekt had, maar de drang om op zoek te gaan was groter dan de noodzaak om goed voorbereid uit Nederland te vertrekken. Niet haar vaders dood had haar leven op de kop gezet. Het waren de vragen die hij had nagelaten. Vragen die eerder niet bestonden.

Op het moment dat ze de foto's op tafel legt, stapt er een jonge vrouw de pub binnen. Helm in de hand. Donkere blik. De vrouw heeft een sportief lijf, hoge jukbeenderen, Slavisch uiterlijk.

De waard zet de toast met roerei voor haar neer en loopt direct door naar zijn nieuwe gast.

'A small beer, please.'

Zij wel.

De toast smaakt goed. Jill richt zich ondertussen weer op de foto's. Het is alsof het verleden vorm krijgt. De bovenste foto is licht verkleurd. Toch is de zee blauwer dan ze ooit heeft gezien, zeker met die ruige kliffen op de achtergrond, waar de zee in wit schuim uiteenspat. Het heeft wel wat weg van het schilderij dat altijd in hun woonkamer hing. Ze kon het onmogelijk meenemen, en dat deed haar meer dan ze wilde.

Op de volgende foto staan drie puberjongens, de armen om elkaars schouders geslagen. Hun vrolijkheid doet de dreigende wolken op de achtergrond in één klap oplossen. Haar vader staat in het midden. Ze herkent zijn dicht bij elkaar staande ogen, waardoor hij altijd leek te loensen. De flaporen heeft ze duidelijk van hem.

In haar jonge jeugd verborg ze die onder lange plukken haar. Ze heeft ze zelfs een tijdje elke avond met plakband tegen haar hoofd geplakt, maar het werkte niet. Elke keer als haar klasgenootjes haar uitlachten, wenste ze dat ze meer van haar moeder had geerfd. Pas veel later kreeg ze er genoeg van om zich te verstoppen. Ze ging naar de kapper en liet zich een kort kapsel aanmeten. Dat

was ook de tijd dat ze begon te tekenen en haar eerste ontwerpen maakte voor de tattooshop.

Als ze de volgende foto pakt, hoort ze ineens: 'Hi, is deze plek vrij?'

De motorrijdster staat naast haar.

Jill trekt haar rugzak naar zich toe en maakt een uitnodigend gebaar.

'Noor.' Ze laat zich op de stoel zakken.

'Ik ben Jill. Jij komt dus ook uit Nederland.'

'Niet oorspronkelijk.'

Jill schiet in de lach. 'Ik ook niet.'

'Ik ben geboren in Servië.' Noor legt haar helm naast Jills rugzak.

Goed ingeschat. 'Cornwall.' Jill verbaast zichzelf over haar antwoord.

'Op familiebezoek?'

'Zoiets.' Haar blik schiet naar de foto waarop twee vrouwen stijf naast elkaar staan voor een uit ruwe keien opgetrokken huis.

'Is dat je familie?' Noor kijkt afwisselend van de foto naar haar en weer terug.

'Lijkt dat zo?' Jill durft niet te ademen. Ze herkende haar moeder direct, maar de andere vrouw lijkt zoveel op haar dat het gewoon eng is. Ze heeft verder toch geen familie?

Noor bestudeert de foto uitgebreid. Haar donkere ogen glijden regelmatig in haar richting. 'Je lijkt op allebei. Is een van hen je moeder?'

Haar stem is ineens verdwenen en dus knikt ze gelaten.

'Dat dacht ik al. Ga je bij haar op bezoek?'

'Ze is overleden. 's Morgens weggegaan en nooit meer teruggekomen. Ik was vijf.'

Noor knikt alleen maar alsof ze begrijpt dat zoiets kan.

'Dus nu ben je onderweg naar Penzance?'

Jill schuift het bord met de lauwe resten ei van zich af. 'Yep.' Dat bord op de achtergrond heeft Noor snel ontdekt. 'En jij?'

'Ik ben hier voor een biologencongres, maar ga eerst wandelen in Bodmin Moor.'

Jill kijkt verrast op en ontmoet een zachte blik. ‘Wat tof,’ zegt ze. ‘Je bent dus ook onderweg naar Cornwall.’

‘Wat zoek je in Penzance?’ Noor vraagt onbevangen door.

Jill pakt de foto op en bekijkt de twee vrouwen nog een keer. Ze rilt. Hoe kan het dat die tweede vrouw zo eng veel op haar moeder lijkt? ‘Ik zoek antwoorden voor mijn vader.’

‘Ik snap het,’ zegt Noor. ‘Dat doet familie met je. Je blijft altijd op zoek.’

Jill knikt langzaam. Waarom heeft het zo lang geduurd voordat zij dit zelf ontdekte? Familie. Het woord heeft nooit betekenis gehad. Ze had geen familie; ze had zelfs geen moeder meer. Daarom is ze nooit op zoek gegaan, omdat er niets te zoeken was. Tot nu.

‘Woont je vader daar?’ Noors wijsvinger rust op het bordje Penzance.

Jill kijkt op. Ze schudt haar hoofd en slikt.

‘Komt je vader daar vandaan?’

De vraag legt een heel parcours af door haar brein, voordat ze uiteindelijk weet dat er geen antwoord is. Ze schraapt haar keel. ‘Om heel eerlijk te zijn. Dat is exact de reden dat ik hier ben. Ik heb namelijk geen idee meer wie mijn vader was.’

EEN PAAR DAGEN EERDER

Jill heeft haar vader tussen de twee yucca's op de vensterbank gezet. Een plek met uitzicht op hun tuin in de rustige woonwijk in Nijmegen. De zwarte urn glanst in het ochtendlicht. Hij is simpel van vorm, maar heeft toch een krachtige uitstraling. Dat past bij haar vader. Zijn dood laat een gat achter waarin zelfs de leegte verdwijnt.

Net als andere ochtenden is ze vroeg wakker. Vandaag wil ze alle financiën afronden. Ze sopt een zakje English Breakfast Tea in het kokende water. De geur die loskomt, brengt haar terug naar al die keren dat ze met haar vader samen zat te ontbijten. 'Een wolkje melk, darling?' vroeg hij steevast. En natuurlijk antwoordde ze dan met een nuffig knikje, waarna ze samen in lachen uitbarstten.

Met een glimlach om haar lippen neemt ze haar kopje mee naar de computer in de woonkamer. Au, die thee is nog gloeiend heet!

Wat een puinhoop heeft haar vader van de administratie gemaakt. Volgens de notaris waren er geen grote schulden, maar er doken steeds meer facturen op die allang betaald hadden moeten worden. De vaste afschrijvingen heeft ze zonder aarzelen direct geblokkeerd. Eerst overzicht, dan uitdelen. Gelukkig vond ze nog een leuk bedrag op een spaarrekening, als een cadeautje uit de hemel.

Ze strijkt over de kleine tattoo van een half hart op haar pols. De eerste die ze bij zichzelf gezet had. Ter herinnering aan haar moeder die veel te vroeg was overleden. Ze was nog maar vijf jaar toen haar moeder bij een ongeluk omkwam en ineens uit haar leven verdween. Vanaf dat moment veranderde de wereld. Iedereen meed haar ineens, alsof ze een vreselijke ziekte onder de leden

had. Had ze voor die tijd wel vriendinnetjes gehad? Alleen haar vader behield zijn goede humeur. Of was dat verbeelding, had ze haar eigen waarheid gecreëerd? Ze kan zich de begrafenis niet herinneren. Was ze daar eigenlijk wel bij geweest?

De bel gaat. Fuck! Niet weer die irritante huurbaas? Ze herkent zijn gestalte al door het glas.

‘Het is tijd, juffie.’ De man zet zijn neus in de wind. ‘Ik neem aan dat u het geld geregeld heeft?’

‘Zeker.’ Jill pakt de envelop die ze in het laatje in de hal heeft gelegd, zodat ze niet in de verleiding zou komen om het geld voor boodschappen te gebruiken.

Met een voldane glimlach begint hij direct het geld te tellen. ‘En de rest?’ De koude wind duwt zijn woorden naar haar toe.

‘Dat komt volgende week.’ Ze wil de voordeur dichtduwen, maar een irritante groene voet is haar voor.

‘Hoezo volgende week?’ Hij stopt het geld weg in de binnenzak van zijn jasje. Zijn grijze muts zit zo ver over zijn hoofd getrokken dat ze zijn ogen bijna niet kan zien. ‘U moet nu betalen. U wilt toch niet dat ik u uit huis laat zetten?’

Wat een klootzak. Dat haar vader al die jaren aan zo’n vent heeft betaald.

Op straat springen de straatlantaarns uit. De man tekent scherp af tegen de grauwe ochtendschemer. Ze rilt. De kou glipt zelfs in april nog het huis binnen. Ze wil dat gezicht gewoon niet meer zien. Ze snelt naar de woonkamer en grist de stapel bankbiljetten van het bureau.

‘Zo mag ik het graag zien.’ Een scheve glimlach trekt over zijn gezicht.

Tergend langzaam telt Jill het geld uit op de uitgestoken hand. ‘Zo, zeventhonderd.’

‘Merci, dame.’

En nu weg, denkt ze. Maar daarin heeft ze zich vergist.

De man stopt het geld weg en duwt nu zijn muts iets omhoog. ‘Je hebt twee weken.’

‘Twee weken waarvoor? Ik heb u net betaald.’

‘Dat was de achterstand van uw vader. De volgende huurder wil er het liefst gisteren in.’

De woorden brengen een storm aan gedachten op gang. Wat zegt hij? Ze slikt moeizaam. ‘Volgende huurder? Maar ik woon hier.’

Met een voldane glimlach kijkt de man op het papier. ‘Volgens mijn informatie woont meneer Bob Skiefs hier.’

‘Skewes,’ verbetert Jill hem automatisch. ‘Ik heb u toch gezegd dat mijn vader overleden is.’

‘Ja, klopt.’

Jill schudt haar hoofd om zoveel onbegrip. ‘En ik ben zijn dochter en woon bij hem in huis.’ Ze heeft er ineens schoon genoeg van. ‘En nu weg. De huur van de volgende maand verschijnt wel op uw rekening, net als al die andere maanden. Goedemorgen.’ Ze zet haar hak op zijn tenen en duwt hem net zo hard naar beneden dat hij nog net kans krijgt om zijn schoen weg te trekken.

‘Zeg juffie, wil je aangeklaagd worden voor mishandeling?’

‘Volgens mij zijn we uitgepraat.’ Ze schuift haar mouwen omhoog waardoor een aantal tatoeages zichtbaar wordt. Het wil wel eens helpen om haar zin te krijgen.

‘Je moet eruit, dame! Geen contract, dus geen huis.’ Hij articuleert nu op een overdreven manier.

Jill staart hem onbewogen aan. ‘Geen huis?’

‘Klopt. Het is heel simpel.’ Hij brengt zijn hoofd vlak voor het hare en knijpt zijn ogen tot smalle spleetjes. ‘Jij staat niet op het contract, dus je mag blij wezen dat ik je een paar weken met rust heb gelaten.’

Er schieten allerlei scenario’s door Jills hoofd. De deur tegen zijn vuile bakkes gooien is de vriendelijkste optie. Terwijl de man haar met een zelfvoldane grijns blijft aanstaren, tilt ze haar voet op. Ze registreert zijn schrikreactie. Razendsnel stoot ze haar knie omhoog. Zijn kin schiet met een enorme klap omhoog. Ze heeft nu vrij zicht op de irritante neus die ze met veel plezier een maatje

kleiner maakt. De droge knak volgt zo laat, dat Jill verbaasd is dat zijn lichaam zo traag is.

‘Goedemorgen.’ Ze duwt tegen de deur, die nu ongehinderd dicht kan.

Ze schudt de pijn uit haar rechterhand en loopt terug naar de woonkamer. Wat een onrechtvaardigheid. Eerst haar geld aanpakken en haar dan alsnog op straat zetten!

Geld!

Ze rent terug en trekt de deur open. De man zit nog op de grond. Hij houdt direct zijn arm voor zijn gezicht. Ze rukt zijn jasje open en grist én het geld én de envelop uit zijn binnenzak. ‘Geen contract, geen geld. Zo was het toch?’

‘N-nee,’ stamelt hij.

‘Hier voor de moeite.’ Ze stopt één biljet tussen zijn trillende lippen en geeft hem een fikse duw, waardoor hij achterover tuimelt.

Als ze de deur gesloten heeft, leunt ze tegen de muur van de hal. Wat een... Ze klemt haar kaken op elkaar. Pas als haar hart tot rust is gekomen, loopt ze naar de woonkamer waar ze haar thee in een paar grote slokken naar binnen werkt. Potverdorie. Ze heeft geen huis meer.

‘Hé Jilly, hoe is het?’ Alleen de klank van Joeps stem helpt al. De realisatie dat ze geen huis meer heeft vraagt om een andere ontlading van haar opgekropte emoties.

‘Heb je tijd?’ Ze zet haar adem vast terwijl de seconden wegtikken. Pas als hij antwoordt, durft ze weer te ademen. ‘Dan kom ik je zo ophalen. Tien minuten?’

‘Prima, dan pak ik nog even een douche.’

‘Liever niet. Je bent puur lekker genoeg.’ Jill grinnikt en hangt op.

Binnen vijf minuten staat ze al voor de deur van de studentenflat in Nijmegen. Ze blijft op haar motor zitten. Joep komt wel naar buiten. Ze moet er niet aan denken om de avond door te brengen in zijn rommelige studentenhuis.

Daar is hij, haar maatje. Ze kennen elkaar uit hun studententijd. Waar zij door hard werken doorheen gesneld is en hij een cocon heeft gevonden om in te blijven kleven. Ze zijn heel verschillend en toch herkende ze hem meteen. Als mens. Hij is het creatieve wonder dat een bedrijf een frisse pimp kon geven. Helaas ziet niemand zijn kracht, omdat ze zijn uiterlijk beoordelen voordat ze naar hem luisteren. Vooroordelen beperken het leven.

Hij pakt de helm van haar aan en schuift zijn lichaam achter het hare. Zodra ze zijn armen voelt, geeft ze gas. Ze spuiten vooruit.

De kracht van de motor doet haar goed. De snelheid, de kracht en vooral het schuinhangen in de bochten, alsof een leven te beheersen is.

Als ze het laatste stukje naar hun favoriete strandje bij de Maas afleggen, voelt ze de spanning toenemen. De ontlading komt pas als het laatste stukje lont opgebrand is.

De zon duwt haar warmte door de dunne wolkenlaag. Perfect. Een stralende zomerdag zou hun rust verstoren. In het voorjaar is het hier nog rustig.

Maar voordat ze haar oude kled uit haar rugzak heeft weten te wurmen, pakt Joep haar bij haar schouders. Hij heeft zijn blonde dreadlocks in een rommelige knoop op zijn hoofd gebonden.

‘Wil je erover praten?’

‘Nee.’ Ineens zit er een dik brok in haar keel.

‘Kom eens hier!’

Dan liggen zijn armen om haar heen en ruikt ze de typische Joepgeur. Een mengeling van kaneel en bloemenhoning. Voor ze er erg in heeft schokken haar schouders en komt er een lawine aan verdriet over haar heen. Met haar mond zoekt ze de zijne en ze zuigt zich vast.

Haar lichaam reageert fel. Alle energie stroomt naar haar onderbuik waar de warmte zich verzamelt. Niet meer nadenken.

Jill rust op de sterke armen van Joep. Hij legt haar op het zand van Maasstrand dat zich tussen twee kribben heeft verzameld. Pure lust stormt door haar lijf. In haar hoofd is geen ruimte voor welke gedachte dan ook. Joep trapt met ongeduldige bewegingen zijn spijkerbroek van zich af. Ze wil hem al tegen zich aantrekken, maar hij duwt haar zacht terug.

‘Je bent lekker,’ fluistert hij, als hij haar shirt uittrekt.

Ze grinnikt geil om de verbazing op zijn gezicht.

‘Geen bh?’

‘Verrassing!’ Ze pakt zijn handen. Ze hebben nauwelijks aanmoediging nodig en sluiten zich om haar kleine borsten. Opnieuw probeert ze hem tegen zich aan te trekken, maar zijn mond heeft net haar tepel gevonden. Een siddering schiet door haar lijf en ze kromt haar rug als hij haar met zachte beetjes nog verder van de werkelijkheid brengt.

Ze wil hem voelen. Met haar nagels krast ze over zijn rug en ze grijpt zijn stevige billen. Dan duwt hij zich eindelijk tegen haar aan. Hij is heerlijk hard. Ze rolt haar lijf heen en weer om hem nog

gekker te maken. En zelf verdwijnt ze in een mist aan emoties. Ze bestaat alleen nog maar uit warmte die vanaf één plekje alle kanten uitstroomt, tot alles zich samenbalt en ze het uitgilt.

Het zand plakt overal aan haar lijf. Als ze zich naar hem toedraait en zich op één elleboog opricht, voelt ze het zelfs tussen haar billen schuren. Ze duwt een kus op de harde stoppels op zijn wang.

‘Dat had ik nodig,’ zucht ze.

‘Je vader?’ raadt Joep.

‘Ook.’

‘Is er nog meer dan?’

Jill aarzelt. ‘Ik ga weg.’ Ze strijkt over de ruwe vlecht op Joeps hoofd waar zand in samenklontert.

‘Uit het huis?’

Ze knikt. ‘De huur is opgezegd, omdat ik niet in het contract voorkom.’

De kleur van zijn ogen verandert. De boodschap komt binnen. ‘Wanneer?’

‘Vandaag of morgen.’ Ze gaat overeind zitten en begint zich aan te kleden. ‘Snel in ieder geval.’

Joep schudt zijn hoofd en mompelt iets als klote huurbazen en harde wereld. ‘Bed nodig?’

Jill draait zich naar hem toe, vist haar string uit een graspol en grinnikt dan. ‘Als ik jou erbij krijg?’

‘Je kent onze afspraak.’

Op de paal van een van de kribben laat een aalscholver zijn vleugels drogen in de wind. Ze onderdrukt de neiging hetzelfde te doen.

‘Toch?’ Joep staat nu naast haar in al zijn glorie en veegt het zand van zijn lijf. Ze volgt zijn vingers die precies weten hoe ze haar naar een hoogtepunt moeten leiden. Ze zal ze missen. Geen Joep, geen ontlasting.

‘Ik vind wel een nieuwe,’ antwoordt ze. En vult dan aan. ‘Een

nieuwe stek.' Ze staart naar het water waar grote rivieraken langsvaren. Het is of ze haar hele leven tegen de stroom in heeft moeten varen.

Haar blik glijdt door de woonkamer die tegelijkertijd zo bekend is en nu ineens zo vreemd aandoet. Hier heeft ze een groot deel van haar leven doorgebracht. Hier heeft ze haar vader tot het eind verzorgd. En nu moet ze hier weg? Met haar eenendertig jaar komt ze niet meer in aanmerking voor een studentenkamer.

Het huis uit.

De woorden dreinen om haar heen. Jill denkt terug aan de dankbare blik van haar vader toen ze vertelde dat ze zijn aanbod aannam en weer thuis zou komen wonen. Zogenaamd omdat het makkelijker was. Ze wisten beiden wat de waarheid was. En ook dat het nooit voor lang kon zijn.

Als ze niet door die kloteklant aangeklaagd was, had ze gewoon lekker in haar eigen atelier kunnen blijven. Zij weet zeker dat die infectie zijn eigen schuld was. Een tattoo moet je na het plaatsen goed verzorgen. Maar haar stem werd overschaduwd door het aanhoudende geschreeuw van meneer de machthebber. Weg baan, weg inkomsten, weg zelfstandigheid.

Haar vader ving haar op met open armen. Haar terugkeer in huis maakte hem blij. Steeds als ze hem een kop thee bracht of als ze samen kruiswoordpuzzels oplosten, straalde hij. Hij lachte zelfs naar haar als ze zich stilletjes opkrulde in de grote leunstoel bij zijn bed, dat sinds haar komst in de kamer voor het raam stond. Alle punten van zijn bucketlijst werden in één beweging vervangen door dit grote geluk: zijn dochter elke dag om zich heen.

De laatste weken was de verzorging intensiever geworden. En intiemer. Wassen, aankleden, naar het toilet helpen, haar vader maakte het haar makkelijker door het te koppelen aan verhalen

over vroeger. Zo maakten ze samen de cirkel van het leven rond: zorgen en verzorgd worden. Ze kwam dichterbij dan ooit. De eerste keer dat ze hem hielp zich te wassen, omdat hij al dagenlang geen energie had om de trap op te klimmen naar de badkamer, waren ze stilzwijgend de drempel overgestapt die jarenlang tussen hen in had gelegen.

Jill zag haar vader naar het plastic teiltje kijken waarin ze een washandje had gelegd.

‘Ik heb het water niet te heet gemaakt, daddy.’ Ze zette de bak naast het bed en durfde hem nauwelijks aan te kijken.

Hij probeerde overeind te komen. Zij schoot toe om hem te helpen. Zodra hij rechtop zat draaide hij zich naar haar toe.

‘Als peuter schreeuwde je de hele buurt bij elkaar, als je onder de douche moest.’ Hij grinnikte. ‘Ik heb nooit goed begrepen waarom dat was.’

‘Ik heb een hekel aan water,’ antwoordde Jill. ‘Ik wilde toch ook nooit naar het zwembad?’

‘Je kunt badderen toch niet vergelijken met die verplichte zwemlessen?’

‘Misschien niet.’ Ze kneep de washand uit. ‘Heb jij eigenlijk een hekel aan zwemmen?’ Ze besepte ineens dat ze nog zoveel niet wist van haar vader.

Haar vader staarde even voor zich uit en zuchtte diep. ‘Ik hou van de zee. Dat gelukzalige gevecht met de golven. De eeuwige wind. En het kolkende water rond de rotsen.’

‘Dan gaat dit ook wel goedkomen.’ Jill trok resoluut zijn shirt uit. Met het vochtige washandje en een klodder douchegel, begon ze zijn armen te wassen. Er lag een handdoek op het laken onder hem om de druppels op te vangen. De woorden die haar vader altijd verzon om haar onder de douche te laten ontspannen, gleden langs haar heen.

Toen ze het washandje opnieuw nat gemaakt had en zich over hem heen boog om zijn rug te wassen, stokte ze. Helemaal onder

op zijn rug prijkte een tattoo. Ze streek er met haar vinger overheen.

‘Wat mooi, pap.’

Hij knikte alleen maar.

Het leek nog het meest op twee in elkaar gevlochten klavertjes drie. De schaduwen liepen prachtig weg, zodat de bewegingen van de ronde lijnen in elkaar overvloedden. Ze herkende de hand van een professional, in een symbool dat haar vaag bekend voorkwam.

‘Waarom heb je die nooit eerder laten zien?’

Slechts een schokken van zijn schouders. ‘Kwam er niet van.’

‘Wanneer heb je die laten zetten?’

Haar vader blijft met gebogen hoofd zitten. Stille.

‘Zit er een speciale betekenis achter, pap?’

‘Ik krijg het koud, darling.’

Nu zal ze er nooit meer achter komen. Er komen geen antwoorden meer, er zijn alleen nog maar vragen. En vanaf vandaag is er nog een extra vraag bijgekomen. Waar moet ze heen? Hier wil ze niet blijven. Alle herinneringen hangen als prikkeldraad om haar heen. Het enige wat haar echt raakte, was haar vader.

Jill staart naar het schilderij dat al eeuwen op de muur boven de televisie hangt: een ruige klif die geteisterd wordt door metershoge golven. Cornwall. De Engelse streek waar haar vader vandaan komt, maar waarover hij nooit wilde praten. Elke vraag over vroeger verzandde in een stug stilzwijgen. Ze bekijkt de ruwe penseelstreken. Een onduidelijke handtekening rechtsonder in het gras. Alleen het jaartal is duidelijk te onderscheiden: 1988. De achtjes hebben een opening onderin. Het is haar geboortjaar. Ze heeft talloze verhalen bedacht die haar geboorte met dit schilderij verbonden.

Ze is in Cornwall geboren. Die streek maakt dus een belangrijk deel uit van haar leven. Toch is ze er nooit terug geweest. Er viel niet over Cornwall te praten. Zelfs haar vraag hoe hij haar moeder had leren kennen, strandde op een stug stilzwijgen en een blik in de verte.

Ze draait zich af van het schilderij. De rusteloosheid in haar lijf groeit alleen maar. Storm in haar hoofd. Een chaos aan vragen.

Het bed voor het raam is nu leeg. Een kaal matras, een kussen dat de afdruk van haar vaders hoofd nog vasthoudt. Hé, de zon schijnt. De stralen vallen op het kussen. Hier heeft hij gelegen terwijl hij er niet meer was. Het was voor het eerst dat ze de dood van zo dichtbij aankeek.

Jill stoot met een onverwachte beweging tegen het kastje naast het bed. Het stapeltje van haar vader heeft hier de afgelopen weken onaangeroerd gelegen. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om iets te veranderen. Tergend langzaam schuift een boek opzij en valt met een doffe klap op de grond.

Tussen de bladzijden komt een envelop tevoorschijn. Haar naam staat erop. Is dat een brief van haar vader? Hoe kan het dat ze die niet eerder heeft gevonden?

Snel maakt ze hem open. Er zit een handgeschreven briefje in. De bekende hanenpoten van haar vader, maar de normaal zo krachtige uithalen zijn veranderd in trillende lijnen. Slechts een paar woorden. Een zin die veel meer vertelt.

Langzaam laat ze het briefje zakken. Dit had ze niet verwacht.

Ik leg mijn hand op het gerimpelde gezicht en sluit de ogen. Het lijden is voorbij. Even blijf ik naast de oude vrouw staan om haar nog een laatste eer te bewijzen. Ze oogt ontspannen. De oude huid is zacht en er prikken op ongewenste plaatsen haren uit. Ik heb haar verzorgd tot het einde. Zoals ik haar beloofd heb.

De salon lijkt zijn adem in te houden. Zelfs de oude klok laat geen geluid meer laat horen. De mahoniehouten meubels die de historie van het oude rijke Engeland laten zien, staan opgepoetst te wachten. Zelfs de protserige krullen van het kabinet waarvan de gedraaide poten vele jaren naast de Chesterfield bank hebben gestaan, wachten op hun lot. Ook dit tijdperk is tot een einde gekomen. Nu is het afwachten of ze haar belofte houdt. De dood zal knopen doorhakken.

Ik loop naar de antieke telefoon. Dit was haar laatste contact met de buitenwereld. Als ik mezelf niet meereken. Het boek waaruit ik haar avond aan avond voorgelezen heb, ligt ernaast. Ik pak het op en sla het dicht. Het verhaal is ten einde. De dood heeft het ingehaald.

Terwijl ik het nummer draai dat ik al weken klaar heb liggen, kan ik niets anders doen dan glimlachen. Nu gaat het grote genieten beginnen. Dat moet.

De nacht is verdwenen in geheimzinnige dromen die rond het gevonden briefje cirkelden. De zon zit nog verstopt achter de horizon, maar Jill houdt het niet langer uit in bed. Een snelle, koude douche helpt haar onrust te bevrozen. Vandaag moet ze een aantal stugge knopen doorhakken.

Zoals elke ochtend loopt ze naar het raam, waar de huizen aan de overkant zwart afsteken tegen het ochtendlicht dat met de minuut in sterkte toeneemt. Jill legt voorzichtig haar hand op het matras. Ze kan zich niet voorstellen dat haar vaders liefde ooit zal verdwijnen.

Met een kop thee ploft ze neer op haar stoel. Ze pakt het boek op dat ze gisteravond op het tafeltje heeft teruggelegd. *The Notebook*. De roman kent ze alleen van de wereldberoemde film. Het verhaal over de liefde tussen twee oude mensen was haar veel te zoet. *Come on!* Liefde mag best een rauw randje hebben.

Gisteravond heeft ze de envelop voorzichtig terug gestopt in het boek. Alsof de vindplaats haar meer kan vertellen over de inhoud. Ze haalt het briefje tevoorschijn en leest opnieuw de zin die in haar hoofd is vastgelegd.

Nu ik dood ben, mag ik eindelijk praten.

Jill slikt. Haar vader wil iets tegen haar zeggen, maar zelfs na een hele nacht denken, heeft ze geen enkele aanwijzing. Geen enkele clou.

Raadsels en vraagstukken. Haar vader was gek op speurtochten en verborgen boodschappen. Hij heeft deze manier van communiceren verfiend nadat haar moeder was overleden. Het was zijn

manier om te laten blijken dat hij begreep hoe moeilijk het was om je gevoelens te uiten. Ze hadden hun eigen manier gevonden.

Hij vroeg haar vanaf die zwarte dag nooit: 'Kom zitten en vertel.' Hij bedacht gewoon een stel waanzinnige raadsels om zijn eigen gevoelens met haar te delen. Over gemis en eenzaam zijn. Over haar moeder. Hij daagde haar uit om hetzelfde te doen. Het werd een *way of life*. Een eigen taalvorm die hen meer verbond dan welk diepzinnig gesprek ook. Zo kon ze alles vertellen, zonder het hardop uit te spreken.

Door hun raadselpraat had ze haar vader duidelijk kunnen maken hoe erg ze haar moeder miste, hoe moeilijk ze het had met zichzelf, met haar *roots*. Zwijgen was voor haar een vlucht geworden. Zowel op school als thuis.

En nu...

Ontroerd kijkt ze naar de zin die zoveel zegt, maar nog veel meer verbergt.

Mag ik eindelijk praten...

Hij lijkt aan te geven dat hij zijn hele leven gevangen heeft gezeten in een zwijgplicht. Een steek gaat door haar heen. Dat ze dit niet doorgehad heeft. Het is méér dan een raadsel. Hij wil haar iets vertellen dat zo belangrijk is dat hij dit briefje voor haar heeft achtergelaten. Hij bewaakte het door de envelop in het boek te stoppen dat al vele maanden naast zijn bed lag. Alleen is hij er nu niet meer om haar hints te geven.

Eindelijk.

In dat woord zit een boodschap verborgen. Over het verleden. Een oude belofte? Een geheim?

Jill ademt langzaam uit als ze beseft wat ze heeft gevonden: de laatste wil van haar vader. Hij wil dat zij gaat ontdekken waarover hij zijn hele leven heeft moeten zwijgen.

Cornwall.

Jill springt op. Dat moet het zijn! Dan klopt het woord 'eindelijk' ook. Hij zou dat woord in zo'n belangrijke boodschap nooit zomaar gebruiken. Ze weet nu al dat hij deze acht woorden zorgvul-

dig heeft afgewogen, omdat hij die voor haar heeft achtergelaten om iets te ontdekken. Zijn vroegere leven in Cornwall. Daar moet ooit iets gebeurd zijn.